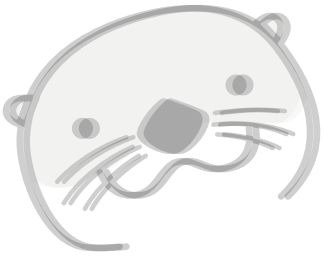

แต่ความทรงจำที่มีต่อพ่อ

กดจออ่าน

บทที่ ๑

หน่วยพฤติกรรมศาสตร์ ของเอฟบีไอมีหน้าที่คอยรับมือเหตุฆาตกรรมต่อเนื่อง หน่วยงานนี้ตั้งอยู่ชั้นล่างสุดของตึกอะคาเดมีในเมืองควอนตโกโดยฝังอยู่ใต้ดินครึ่งชั้น แคลริช สตาร์ลิง ไปถึงหน่วยพฤติกรรมศาสตร์พร้อมใบหน้าแดงเรื่อ หลังเดินอย่างเร่งรีบมาจากสนามฝึกยิงปืนที่ศูนย์ฝึกยุทธวิธีโฮแกนส์แอลลีย์ ซึ่งวันนี้เธอได้ฝึกการจับกุมและต้องทิ้งตัวลงพื้นระหว่างการยิงต่อสู้ ทำให้มีหญ้าแฉ่มอยู่ตามเส้นผมและมีรอยเบื่อนจากเศษหญ้าบนเสื้อกันลมของเอฟบีไออะคาเดมี

เมื่อไม่มีคนอยู่หน้าออฟฟิศ เธอจึงรีบจัดแจงตัวเองให้เรียบร้อย โดยดูจากเงาสะท่อนของตนเองบนประตูกระจก เธอรู้ว่าเธอดูดีได้โดยไม่ต้องแต่งตัวให้พิถีพิถัน มือเธอมีกลิ่นคาวปืนแต่ไม่มีเวลาล้าง เพราะหัวหน้าหน่วยคอร์วเฟิร์ดเรียกตัวเธอโดยระบุว่า *เดี๋ยวนี้*

เธอพบแจ็ก คอร์วเฟิร์ด อยู่ตามลำพังในออฟฟิศที่เต็มไปด้วยข้าวของระเกะระกะ เขายืนคุยโทรศัพท์อยู่ที่โต๊ะทำงานใครสักคนและเธอก็มีโอกาสดูพิณพิจารณาเขาเป็นครั้งแรกในรอบปี สิ่งที่เห็นทำให้เธอไม่สบายใจเลย

ปกติแล้วแจ็กดูเหมือนวิศวกรวัยกลางคนผู้แข็งแรง ที่อาจส่งเสียตัวเองเรียนจนจบมหาวิทาลัยจากการเป็นแคตเซอร์เหล็กมัจฉาในสนามเบสบอลผู้บล็อกเพลตได้เสมอ แต่ตอนนี้เขาพอมแห่งจนปกเสื้อดูใหญ่เกินตัว และเขายังมีรอยบวมคล้ำใต้ดวงตาที่แดงก่ำ ทุกคนที่อ่านหนังสือพิมพ์

รู้ว่าหน่วยพฤติกรรมศาสตร์กำลังถูกส่งคอมรุมประณาม สตาร์ลิงหวังว่า ครอว์เฟิร์ดคงไม่ได้ตีพิมพ์เล่มนี้ โดยเฉพาะในสถานการณ์แบบนี้

ครอว์เฟิร์ดจบบทสนทนาทางโทรศัพท์พร้อมคำว่า “ไม่” อันเฉียบขาด เขาดึงแฟ้มข้อมูลของเธอจากใต้วงแขนแล้วเปิดอ่าน

“แคลริช เอ็ม. สตาร์ลิง อรุณสวัสดิ์” เขาเอ่ย

“สวัสดิ์ค่ะ” เธอยิ้มพอบเป็นมารยาท

“ไม่มีอะไรหรอก หวังว่าที่โทร.ไปจะไม่ได้ทำให้คุณกลัว”

“ไม่ค่ะ” *ไม่จริงเสียทีเดียว* สตาร์ลิงคิด

“ครูฝึกของคุณบอกว่าคุณเรียนดี ติดอันดับต้น ๆ ของชั้น”

“ดิฉันก็หวังว่าอย่างนั้นค่ะ แต่ไม่เห็นพวกเขาประกาศอะไร”

“ผมคอยสอบถามพวกเขาเป็นระยะ ๆ นะ”

สตาร์ลิงประหลาดใจ เพราะเธอเคยตัดสินใจว่าครอว์เฟิร์ดเป็นเจ้าของหน้าที่ เกณฑ์พนักงานใหม่ที่ร้ายกาจและตีสองหน้า

เธอเจอเจ้าหน้าที่พิเศษครอว์เฟิร์ดตอนเขาเป็นนิวยอร์กรับเชิญที่ มหาวิทยาลัยแห่งรัฐเวอร์จิเนีย ชั้นเรียนวิชาอาชญาวิทยาของเขาเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอเข้าร่วมเอฟบีไอ เธอเขียนจดหมายหาเขาตอนที่เธอได้รับ เลือกลงเข้าร่วมอะคาเดมี่ แต่เขาไม่เคยเขียนตอบ และตลอดสามเดือนที่เธอฝึกในควอนติโก เขาก็ไม่สนใจเธอเลย

แม้ปกติสตาร์ลิงจะไม่ชอบขอหรือรบกวนใครเป็นเพื่อน แต่เธออดพิศวงและผิดหวังกับพฤติกรรมของครอว์เฟิร์ดไม่ได้ ตอนนี้อยู่ต่อหน้าเขา เธอกลับชอบเขาอีกครั้ง...และเสียใจที่เห็นเขาเป็นแบบนี้

เห็นได้ชัดว่าเขาดูแปลกไป ภายใต้สติปัญญาอันหลักแหลมของ ครอว์เฟิร์ด สตาร์ลิงสัมผัสได้ถึงความปลอดภัยบางอย่างซึ่งเธอสังเกตใน แวนแรกจากสีและเนื้อผ้าของเครื่องแต่งกายบนตัวเขา อันเป็นเครื่องแบบ ตามมาตรฐานของเจ้าหน้าที่เอฟบีไอ แม้ชุดที่เขาใส่จะดูเนี้ยบ แต่กลับจืดชืด รวกับเขากำลังลอกคราบ

“มีงานเข้ามา ผมเลยนึกถึงคุณ” เขาเอ่ย “ไม่เชิงเป็นงาน แต่เป็น ภารกิจที่น่าสนใจมากกว่า บัดของของแบร์รี่ออกจากแก้อี้อีแล้วนั่งซะ คุณ

เขียนในนี้ว่าคุณอยากมาทำงานที่หน่วยพฤติกรรมศาสตร์ทันทีที่คุณเรียนจบจากอะคาเดมี่”

“ใช่ค่ะ”

“คุณมีพื้นฐานทางนิติเวชศาสตร์ดีมาก แต่ไม่มีประสบการณ์ด้านการบังคับใช้กฎหมาย เราต้องการคนมีประสบการณ์หกปีเป็นอย่างต่ำ”

“พ่อฉันเป็นนายอำเภอค่ะ ฉันรู้จักชีวิตแบบนี้ดี”

ครอว์เฟิร์ดคอมยืม “สิ่งที่คุณ มีคือปริญญาวิชาเอกคู่ด้านจิตวิทยาและอาชญาวิทยา แล้วคุณทำงานที่ศูนย์สุขภาพจิตช่วงวันหยุดดูร้อนกี่ปีนะ... สองปีใช่ไหม”

“สองปีค่ะ”

“ใบอนุญาตผู้ให้คำปรึกษาของคุณ...ยังใช้ได้อยู่เปล่า”

“ใช่ได้อีกสองปีค่ะ ฉันได้ใบอนุญาตก่อนคุณสอนวิชานั้นที่ยูวีเอ^๑... ก่อนฉันตัดสินใจมาที่นี่”

“ตอนที่คุณอยู่ในช่วงหยุดจ้างงาน”

สตาร์ลิงพยักหน้า “แต่ฉันโชคดีค่ะ...ฉันรู้ก่อนเลยไปสมัครเป็นผู้เข้าฝึกอบรมทางนิติเวชศาสตร์ จะได้ทำงานในห้องแล็บจนกว่าอะคาเดมี่จะเปิดรับคน”

“คุณเขียนถึงผมเรื่องที่จะมาที่นี้ใช่ไหม ผมว่าผมไม่ได้ตอบคุณ...ไม่ ผมรู้ว่าผมไม่ได้ตอบ ผมน่าจะตอบคุณ”

“คุณมีเรื่องอื่นให้ทำเยอะเยอะ”

“คุณรู้จักไว-แคป^๒ไหม”

“ฉันรู้ว่ามันเป็นโปรแกรมการทำความเข้าใจอาชญากรรมรุนแรง จดหมายข่าว ลอว์เอนฟอร์ชเมนต์บุลเลติน บอกว่าคุณกำลังพยายามทำฐานข้อมูลอยู่ แต่ยังไม่เปิดใช้งาน”

ครอว์เฟิร์ดพยักหน้า “เราพัฒนาแบบสอบถามขึ้น เพื่อให้ใช้ได้กับ

^๑ UVA (University of Virginia) ตัวอักษรของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐเวอร์จิเนีย

^๒ Violent Criminal Apprehension Program

ฆาตกรต่อเนืองทุกคนที่เป็นที่รู้จักในยุคปัจจุบัน” เขาส่งกระดาษปีกหนาทึบ เย็บเล่มไว้อย่างหมิ่นเหม่มาให้เธอ “มีส่วนที่เป็นของพนักงานสอบสวน แล้วก็ส่วนของเหยื่อที่รอดชีวิต...ถ้ามีนะนะ สีฟ้าสำหรับให้ฆาตกรตอบถ้าเขา ยอม ส่วนสีชมพูเป็นชุดคำถามที่ผู้ตรวจสอบใช้ถามฆาตกรเพื่อดูปฏิกิริยา รวมถึงคำตอบของเขา งานเอกสารเยอะหน่อยนะ”

งานเอกสาร ความสนใจในตัวแคลริช สตาร์ลิง เริ่มตมกลืนฟุดฟิด เหมือนสุนัขบีบิเกลผู้กระตือรือร้น เธอได้กลิ่นข้อเสนอเรื่องงาน...อาจเป็นงาน จำเจอย่างการป้อนข้อมูลใส่ระบบคอมพิวเตอร์ระบบใหม่ การได้เข้าทำงาน ที่หน่วยพฤติกรรมศาสตร์ในตำแหน่งใดก็ตามที่ทำได้นั้นล่อใจเธอเหลือเกิน แต่เธอรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากผู้หญิงถูกตราหน้าว่าเป็นเลขานุการ...มันจะ ติดตัวไปจนวันตาย ทางเลือกกำลังจะมาถึง...และเธอก็อยากเลือกให้ดี

ควอร์เฟิร์ดรออะไรบางอย่าง...เขาคงถามคำถามเธอ สตาร์ลิงต้องรีบ นึกให้ออก

“คุณเคยทำการทดสอบอะไรบ้าง มินนิโซตามัลไทเพซิก^๑ ละเคยไหม หรือรอร์ชัค^๒”

“เคยทำเอ็มเอ็มพีไอ^๓คะ แต่ไม่เคยทำรอร์ชัค” เธอกล่าว “ฉันเคยทำ เหมมาติกแอปเพอร์เซ็ปชัน^๔ แล้วก็เบนเดอร์-เกสทาลด์^๕ กับเด็ก”

“คุณเป็นคนซัดกัใจรีเปล่า สตาร์ลิง”

“ตอนนี้อย่างคะ”

“คืออย่างนี้...เราพยายามสัมภาษณ์และทดสอบฆาตกรต่อเนืองซึ่งเป็น

^๑ Minnesota Multiphasic Personality Inventory แบบทดสอบบุคลิกภาพเอ็มเอ็มพีไอเพื่อวินิจฉัยพฤติกรรมแปรปรวนจากการตอบว่าข้อความนั้นถูกหรือผิด

^๒ Rorschach Test แบบทดสอบบุคลิกภาพที่คิดค้นโดยแฮร์มันน์ รอร์ชัค ที่ให้ผู้เข้ารับการทดสอบตีความรูปภาพที่เกิดจากหยดหมึก เพื่อกระตุ้นความคิดจากจิตใต้สำนึกหรืออารมณ์ที่ซ่อนอยู่ภายใน

^๓ Thematic Apperception Test (TAT) แบบทดสอบที่ศึกษาความคิดและความต้องการในตัวละคร โดยให้ผู้เข้าทดสอบผูกเรื่องราวจากรูปภาพที่เห็น

^๔ Bender Visual Motor Gestalt Test (Bender-Gestalt test) การทดสอบโดยให้วาดรูปตามตัวอย่างเพื่อวัดความผิดปกติของระบบประสาท

ที่รู้จักสามสิบสองคนที่อยู่ในความดูแลของเรา เพื่อสร้างฐานข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์และประเมินบุคลิกภาพทางจิตวิทยาในคดีที่ยังไม่ได้รับการคลี่คลายส่วนใหญ่ให้มีความร่วมมือ ผมคิดว่าพวกนั้นคงอยากอวดเก่ง...หลายคนเลยยี่สิบเจ็ดคนยินดีให้ความร่วมมือ ลีคนถูกตัดสินประหารชีวิตและคำอุทธรณ์ที่อยู่ระหว่างการพิจารณาก็เจียบกริบ...ซึ่งเข้าใจได้ แต่คนที่เราต้องการที่สุดนั้น เรายังไม่ได้ข้อมูล ผมอยากให้คุณล้วงข้อมูลจากเขาที่โรงพยาบาลฟรังก์นี้”

แคลริช สตาร์ลิง รู้สึกถึงความดีใจอยู่ในอก แต่ก็มีความหวาดวิตกเช่นกัน

“ใครคือผู้รับการทดสอบคะ”

“จิตแพทย์...ดอกเตอร์ฮันนิบาล เลกเตอร์” ครอว์เฟิร์ดกล่าว

ในที่ได้ก็ตามที่ผู้มีอารยธรรมมารวมกัน มักมีความเจียบหวงสั้น ๆ หลังเอ่ยชื่อนี้เสมอ

สตาร์ลิงมองครอว์เฟิร์ดอย่างแน่วแน่ แต่ออกจะนิ่งเกินไป

“ฮันนิบาล มนุษย์กินคน” เธอเอ่ย

“ใช่”

“ใช่ เอ่อ...โอเคคะ ฉันดีใจที่ได้รับโอกาสนี้ แต่ฉันสงสัยว่า...ทำไมถึงเป็นฉัน”

“หลัก ๆ แล้ว เพราะคุณว่าง” ครอว์เฟิร์ดกล่าว “ผมไม่หวังว่าเขาจะให้ความร่วมมือหรอก เขาปฏิเสธมาแล้ว แต่ผ่านคนกลาง...ผู้อำนวยการโรงพยาบาลนะ บอกได้เลยว่าเราให้เจ้าหน้าที่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมของเราไปหา ผอ.และขอรับรองเขาเป็นการส่วนตัวแล้ว แต่มันมีเหตุผลที่ไม่เกี่ยวกับคุณอยู่ ผมไม่เหลือใครในหน่วยนี้แล้วที่จะทำงานนี้ได้”

“งานคุณคงแน่นมาก...ทั้งบัฟฟาโลบิล...แล้วก็เรื่องที่เนวาดา” สตาร์ลิงกล่าว

“คุณเข้าใจถูกแล้ว เรื่องเดิม ๆ นะ...คนไม่พอ”

“คุณบอกว่าฟรังก์นี้...คุณรีบ คดีตอนนี้คืบหน้าไหมคะ”

“ไม่ ผมก็หวังให้มันคืบหน้า”

“ถ้าเขาไม่ให้ความร่วมมือกับฉัน คุณยังอยากได้ผลการประเมินทาง

จิตวิทยาอยู่รีเปลา”

“ไม่ ผมมีผลการประเมินคนไข้ที่เข้าใจยากอย่างดอกเตอร์เล็กเตอร์ กองสูงเท่าเอวแล้ว และทุกอันก็ต่างกันหมด”

ครอว์เฟิร์ดเทวีตามินซีสองเม็ดใส่ฝ่ามือ และผสมยาลดกรดอัลคา-เซลต์เซอร์ที่เครื่องทำน้ำเย็นเพื่อกลืนยาเม็ด “มันนี่เง่าซะมัด คุณรู้ไหม เล็กเตอร์เป็นจิตแพทย์และเขาก็เป็นคนเขียนวารสารจิตเวช...เป็นงานเขียนที่วิเศษมาก...แต่มันไม่เคยเกี่ยวกับความผิดปกติเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเขาเองเลย ครั้งหนึ่งเขาสร้างทำเป็นร่วมมือกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลซิลตันในการทดสอบบางอย่าง เขานั่งเฉย ๆ โดยมีปลอกวัดความดันเลือดพันรอบอวัยวะเพศพลาจูดรูปซากปรักหักพัง จากนั้นเล็กเตอร์ก็ซิงตีพิมพ์สิ่งที่เขาเรียนรู้เกี่ยวกับซิลตันก่อนและทำให้ฝ่ายนั้นขายหน้า เขาเคยตอบจดหมายที่นักศึกษจิตวิทยาเขียนมาอย่างจริงจัง แต่ก็เป็นสาขาที่ไม่เกี่ยวข้องกับคดีเขาและเขาก็ทำแค่นั้น ถ้าเขาไม่ยอมคุยกับคุณ ผมแค่ต้องการรายงานที่ตรงไปตรงมา เขาดูเป็นยังไง ห้องขังเขาดูเป็นยังไง เขาทำอะไร ว่ากันตามเนื้อผ้า นะ ระวังพวกสื่อที่เข้าออกด้วย ไม่ใช่สื่อของจริง...แต่เป็นพวกสื่อซุบซิบนะ พวกนั้นรักเล็กเตอร์ยิ่งกว่าเจ้าชายแอนดรูว์ซะอีก”

“นิตยสารสลิโซเคยเสนอเงินให้เขาห้าหมื่นเหรียญเพื่อแลกกับสูตรอาหารใช้ใหม่คะ ฉันจำได้” สตาร์ลิงกล่าว

ครอว์เฟิร์ดพยักหน้า “ผมค่อนข้างมั่นใจเลยว่า เนชั่นแนลเทตเลอร์ซื้อคนในโรงพยาบาลบางคนไว้แล้ว และพวกเขาอาจรู้ว่าคุณจะไปหลังผมนัดนี้แหละ”

ครอว์เฟิร์ดโน้มตัวมาข้างหน้าจนกระทั่งเขาประจันหน้ากับเธอในระยะสองฟุต เธอมองดูแว่นอ่านหนังสือครึ่งกรอบที่ทำให้ดูเงื้อมมือของเขาพร่าเลือน เขาเพิ่งกลัวคอตด้วยลิสเตอร์นเมื่อไม่นานมานี้

“เอาละ ผมต้องการความสนใจทั้งหมดของคุณ สตาร์ลิง คุณฟังผมอยู่รีเปลา”

“ฟังอยู่ค่ะ”

“ระวังฮันนิบาล เล็กเตอร์ ให้ดี ๆ ดอกเตอร์ซิลตัน...หัวหน้าโรง-

พยาบาลจิตเวชจะทบทวนขั้นตอนทางกายภาพที่คุณจะใช้ในการรับมือกับเขา อย่าเบี่ยงเบนจากนั้น *อย่าเบี่ยงเบนจากนั้นแม้แต่ชนิดเดียว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม* ถ้าเลกเตอร์คุยกับคุณล่ะก็ เขาจะแค่พยายามหาข้อมูลเกี่ยวกับคุณ มันเป็นความอยากรู้อยากเห็นประเภทที่ทำให้มุมมองเข้าไปในรังนก เราต่างรู้ว่าเราต้องพูดจาโต้ตอบเล็กๆ น้อยๆ เวลาสัมภาษณ์ แต่คุณจะไม่บอกข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับตัวเองให้เขารู้ คุณไม่อยากจะให้ข้อเท็จจริงส่วนตัวใดๆ ก็ตามของคุณเข้าไปอยู่ในหัวเขา คุณรู้ว่าเขาทำอะไรกับวิล แกรห์ม”

“ฉันอ่านชื่อนั้นตอนเกิดเรื่องค่ะ”

“เขาคงได้วิลด้วยมีดตัดเส้นน้ำมันตอนที่วิลพัวพันกับเขา ผมยังแปลกใจอยู่ที่วิลไม่ตาย จำคดีเรดตราคอนได้ไหม เลกเตอร์ทำให้แพรนซิสตอลาร์ไฮด์ ฟุงเข้าไปที่วิลกับครอบครัว หมอนั้นทำให้หน้าวิลเหมือนหลุดมาจากรูปวาดของปีกัสโซ...ต้องขอบคุณเลกเตอร์ และเขาก็ฝึกพยาบาลที่โรงพยาบาลบ้าเป็นชิ้นๆ ด้วย เพราะงั้นทำงานของคุณ...แต่อย่าลืมเป็นอันขาดว่าเขาเป็นอะไร”

“แล้วเขาเป็นอะไร คุณรู้ไหมคะ”

“ผมรู้แค่ว่าเขาเป็นสัตว์ร้าย นอกเหนือจากนั้น ไม่มีใครพูดได้เต็มปาก คุณอาจได้คำตอบก็ได้ ผมไม่ได้สุ่มเลือกคุณขึ้นมาหรอกนะ สตาร์ลิง แต่คุณถามคำถามที่น่าสนใจสองสามข้อตอนผมไปสอนที่ยูวีเอต่างหาก ผมเป็นคนตัดสินใจว่าผู้อำนวยการโรงพยาบาลจะได้เห็นรายงานที่มีลายเซ็นของคุณ...ว่ามันชัดเจน กระชับ และเรียบร้อยดีไหม และผมจะ *ได้* รายงานภายใน ๙.๐๐ น. ของวันอาทิตย์ เอละ สตาร์ลิง ดำเนินการตามที่ได้รับคำสั่ง”

ครอว์เฟิร์ดยิ้มให้เธอ แต่ดวงตาของเขากลับไร้ความรู้สึกใดๆ

บทที่ ๒

ดอกเตอร์เฟรเดอริก ซิลตัน ้วยห้าสิบแปดปี ผู้บริหารโรงพยาบาลรัฐบัลติมอร์สำหรับอาชญากรวิกิลจริต มีโต๊ะทำงานที่ทั้งยาวและกว้างซึ่งปราศจากของแข็งหรือวัตถุแหลมคมอยู่บนโต๊ะ เจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลบางคนเรียกมันว่า “คู่มือเมือง” เจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ไม่รู้ว่าคำว่า *คู่มือเมือง* หมายถึงอะไร ดอกเตอร์ซิลตันยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะตอนที่แคลริช สตาร์ลิง เข้ามาในห้องพักงานของเขา

“ที่นี่มีพนักงานสอบสวนเยอะ แต่ผมจำไม่ได้เลยว่ามีคนสวยขนาดนี้” ซิลตันกล่าวโดยไม่ลุกขึ้นยืน

สตาร์ลิงรู้ได้ในทันทีว่าคราบมันวาวบนมือที่ยื่นออกมาของเขาคือ ลานาโนลินที่ใช้ลูบผม เธอปล่อยมือก่อนเขา

“นางสาว สตาร์ลิง ไซ้ไหม”

“สตาร์ลิงค่ะ ดอกเตอร์ สระอา ขอขอบคุณที่สละเวลา”

“แปลว่าเอฟบีไอหันไปพึ่งสาว ๆ เช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ ฮ่า ๆ” เขา เสริมพร้อมคั่นประโยคด้วยการโปรยยิ้มเนียนคราบยาสูบ

“เอฟบีไอกำลังพัฒนาค่ะ ดอกเตอร์ซิลตัน จริง ๆ นะคะ”

“คุณจะอยู่บัลติมอร์อีกหลายวันไหม รูรีเปล่า ที่นี่ก็สนุกได้เหมือนวอชิงตันหรือนิวยอร์กเลยนะ ถ้าคุณรู้จักเมืองนี้”

เธอเบือนหน้าหนีเพื่อไม่ต้องมองรอยยิ้มเขา และรู้ในทันทีว่าเขารับรู้ความจริงเท็จของเธอ “ฉันแน่ใจค่ะว่าเมืองนี้ยอดเยี่ยมมาก แต่ฉันได้รับคำสั่ง

ให้มาพบดอกเตอร์เลกเตอร์และกลับไปรายงานภายในวันนี้”

“มีที่ไหนในวอชิงตันที่ผมจะโทรหาคุณภายหลังได้ไหม เพื่อผมอยากติดตามผล”

“แน่นอนค่ะ ดิฉันจริงๆ ที่คุณคิดถึงเรื่องนั้น เจ้าหน้าที่พิเศษแจ็ก ครอว์-เพิร์ต เป็นผู้ดูแลโปรเจกต์นี้ คุณติดต่อฉันผ่านเขาได้เสมอ”

“เข้าใจละ” ซิลตันเอ่ย แก้มของเขาเป็นรอยต่างสีชมพู ไม่เข้ากันเลยกับทรงผมสีน้ำตาลแดงที่ถูกหวีจนเรียบเปลือยอย่างไม่น่าเป็นไปได้ของเขา

“ขออวยพรแสดงตัวหน่อย” เขาปล่อยให้เธอเป็นขณะที่เขาตรวจสอบบัตรประจำตัวเธออย่างไม่รีบร้อน จากนั้นก็ส่งมันคืนและลุกขึ้น “คงใช้เวลาไม่นาน ตามผมมา”

“ฉันเข้าใจว่าคุณจะสรุปกระบวนการให้ฉันฟัง ดอกเตอร์ซิลตัน” สตาร์ลิงกล่าว

“ผมสรุปกระบวนการระหว่างเดินได้” เขาอ้อมโต๊ะทำงานมาพาลางมองนาฬิกา “ผมจะพักเที่ยงในอีกครึ่งชั่วโมง”

ให้ตายเถอะ เธอน่าจะอ่านเขาให้ดีกว่านี้...เร็วกว่านี้ เขาอาจไม่ได้เป็นคนที่ยิ่งง่ายสุด ๆ เขาอาจรู้อะไรที่มีประโยชน์ ถ้าเธอยิ้มแย้ม ๆ สักครั้งคงไม่เสียหายอะไร...ต่อให้เธอทำแบบนั้นไม่เก่งก็ตาม

“ดอกเตอร์ซิลตัน ฉันมีนัดกับคุณตอนนี้ ซึ่งเป็นนัดตามความสะดวกของคุณ...เมื่อคุณสละเวลาให้ฉันได้ อาจเกิดอะไรขึ้นระหว่างการสัมภาษณ์...ฉันอาจต้องให้คุณช่วยชี้คำตอบบางข้อของเขา”

“ไม่เป็นอย่างนั้นหรอกน่า โอ๊ะ ผมต้องโทรศัพท์ก่อน ไว้ผมตามไปเจอกันหน้าห้องนะ”

“ฉันอยากทิ้งเสื้อโค้ตกับร่มไว้ที่นี่”

“ทิ้งไว้ข้างนอกโน่น” ซิลตันบอก “เอาไว้หอลันตรงหน้าห้องผมได้เลย เขาจะเอาไปเก็บให้”

อลันสวมเสื้อผ้าที่ดูเหมือนชุดนอนซึ่งแจกให้กับผู้ถูกกักกัน เขากำลังเช็ดที่เชี่ยนูห์รีด้วยชายเสื้อ

เขาคุนลั่นอยู่ในแก้มขณะรับเสื้อโค้ตของสตาร์ลิง

“ขอบคุณค่ะ” เธอเอ่ย

“ยินดีเป็นอย่างยิ่ง ว่าแต่คุณชื่อบ่อยแค่ไหน” อลันถาม

“คุณว่าอะไรนะ”

“มันออกมายาววาววีเปล่า”

“เดี๋ยวฉันเอาไปแขวนเองแล้วกันค่ะ”

“ไม่ได้มีอะไรมาขวางตอนคุณก้มดูมันออกมา...พอโดนอากาศแล้วคุณเห็นว่ามันเปลี่ยนสีไหม คุณทำแบบนี้รีเปล่า ดูเหมือนคุณมีทางอ้วนๆ สีน้าตาลไหม” เขาไม่ยอมปล่อยให้โอ้คัต

“ดอกเตอร์ซิลตันเรียกคุณไปที่ห้องทำงาน...เดี๋ยวนี้” สตาร์ลิงบอก

“เปล่า ผมไม่ได้เรียก” ดอกเตอร์ซิลตันพูด “เอาโอ้คัตไปเก็บในตู้อลัน แล้วก็อย่าเอามันออกมาระหว่างที่เราไม่อยู่ ทำสิ ผมเคยมีพนักงานออฟฟิศหญิงทำงานเต็มเวลา แต่นโยบายลดจำนวนพนักงานพรากเธอไปจากผม ตอนนี้อยู่หญิงคนที่เปิดให้คุณเข้ามาต้องพิมพ์งานวันละสามชั่วโมง...แล้วผมก็มีอลัน พนักงานออฟฟิศหญิงหายไปไหนหมด คุณสตาร์ลิง” แวนดาเขาสะทอนแสงแยงตาเธอ “คุณมีอาวุธรีเปล่า”

“เปล่าค่ะ ฉันไม่มีอาวุธ”

“ขอผมดูกระเป๋าทือกับกระเป๋าสตางค์ของคุณหน่อย”

“คุณเห็นเอกสารแสดงตัวของฉันแล้ว”

“และมันก็บอกว่าคุณเป็นนักเรียน ให้ผมดูข้าวของคุณหน่อยนะ”

แคลริช สตาร์ลิง ผงะเมื่อประตูเหล็กกล้าบานหนักบานแรกกระแทกปิดตามหลังเธอพร้อมกับที่กลอนประตูติดลงล็อก ซิลตันเดินนำหน้าเล็กน้อยบนทางเดินโรงพยาบาลสีเขียวอันอบอุ่นด้วยกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อไล่ชอลกับเสียงกระแทกจากที่ไกลๆ สตาร์ลิงโกรธตัวเองที่ยอมให้ซิลตันเอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋าทือและกระเป๋าสตางค์ของเธอ เธอพยายามข่มอารมณ์โกรธเพื่อให้ตัวเองมีสมาธิ และก็เป็นไปด้วยดี เธอรู้สึกถึงความแน่นหนักได้ร่างเธอเสมือนพื้นกรวดที่แข็งแกร่งท่ามกลางกระแสน้ำซึ่งไหลเชี่ยว

“เลกเตอร์สร้างความรำคาญให้เรามาก” ซิลตันเอ่ยข้ามไหล่ “เจ้าหน้าที่

ของเราต้องใช้เวลาอย่างน้อยสิบนาทีต่อวันในการเลาะลวดเย็บกระดาษออกจากสิ่งพิมพ์ที่เขาจับ เราพยายามยกเลิกหรือลดการสมัครรับสิ่งพิมพ์ของเขา แต่เลกเตอร์ก็ทำให้ศาลลบบ้างคำร้องเราได้อยู่ดี ก่อนหน้านี้มีจดหมายส่วนตัวส่งถึงเขาเป็นตั้ง ๆ โชคดีที่มันลดลงตั้งแต่ไอ้พวกเด็กรัจฉานตัวอื่น ๆ ขึ้นเป็นข่าวหน้าหนึ่งแทน มีอยู่พักหนึ่งที่พวกนักศึกษาด่วนน้อยทุกคนที่ทำวิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขาจิตวิทยาจะต้องการเขียนอะไรสักอย่างที่มีเลกเตอร์อยู่ในนั้น ทุกวันนี้วารสารการแพทย์ก็ยังตีพิมพ์งานของเขา แต่ก็เพื่อขายชื่อตัวประหลาดของเขาในวารสารเท่านั้นแหละ”

“ฉันว่าเขาเขียนบทความเกี่ยวกับการเสพติดการผ่าตัดใน *เจอร์นัล ออฟคลินิคัลไซโคเดทรี* ได้ดีทีเดียวนะคะ” สตาร์ทลิงกล่าว

“คุณคิดอย่างนั้นรี เราพยายามศึกษาเลกเตอร์ เราคิดว่านี่เป็นโอกาสที่จะได้งานวิจัยอันโดดเด่น” หายากมากที่จะเจอตัวเป็น ๆ”

“เจอะอะไรตัวเป็น ๆ ค่ะ”

“คนต่อต้านสังคมขนานแท้ไงล่ะ...เห็น ๆ อยู่ว่าเขาเป็นแบบนั้น แต่เราเข้าไปไม่ถึงเขา เขาเงินจัดเกินไปสำหรับการทดสอบทั่ว ๆ ไป แล้วก็ให้ตายเถอะ... เขาเกลียดเราเข้าไส้ เขาคิดว่าผมเป็นศัตรูคู่แค้น ครอว์เฟิร์ดเป็นคนฉลาดมาก...ใช้ไหมล่ะ...ที่ใช้คุณกับเลกเตอร์”

“คุณหมายความว่ายังไงคะ ดอกเตอร์ซิลตัน”

“หญิงสาวที่จะ ‘ปลุกอารมณ์เขา’ ผมเชื่อว่าพวกเขาเรียกกันอย่างนั้น ผมเชื่อว่าเลกเตอร์ไม่ได้เห็นผู้หญิงมาหลายปีแล้ว เขาอาจเห็นพนักงานทำความสะอาดสักคนแวบ ๆ แต่โดยทั่วไปเราไม่ให้ผู้หญิงเข้าไปที่นั่น เพราะผู้หญิงสร้างปัญหาในการกักกัน”

ไอ้ *ไปตายซะ ซิลตัน* “ฉันเรียนจบจากมหาวิทยาลัยแห่งรัฐเวอร์จิเนียพร้อมเกียรตินิยมค่ะ ดอกเตอร์ ไม่ใช่โรงเรียนสอนหญิง”

“งั้นคุณก็น่าจะจำกันได้...ห้ามเอื้อมมือลอดลูกกรง ห้ามแตะต้อง

° Charm School เป็นโรงเรียนเอกชนที่เน้นสอนผู้หญิงให้รู้จักการเข้าสังคมและวัฒนธรรมต่าง ๆ

ลูกกรง คุณจะไม่มีอะไรให้เขานอกจากกระดาษบางๆ ห้ามส่งปากกา ห้ามส่งดินสอ บางครั้งเขามีปากกาเมจิกเป็นของตัวเอง กระดาษที่คุณส่งให้เขา ต้องไม่มีรอยขีดข่วนกระดาษ คลิปหนีบกระดาษ หรือหมุด คุณส่งของให้เขา ผ่านภาคเลื่อนสำหรับส่งอาหารเท่านั้น ของจะกลับออกมาผ่านภาคเลื่อนสำหรับส่งอาหาร ไม่มีข้อยกเว้น อย่ารีบอะไรที่เขาพยายามยื่นให้คุณผ่านฉากรัน เข้าใจไหม”

“เข้าใจค่ะ”

ทั้งสองเดินผ่านประตูอีกสองบานและถึงแสงธรรมชาติไว้เบื้องหลัง ตอนนี้ทั้งคู่หันแผนกที่ผู้ถูกกักกันอยู่รวมกันได้และเข้าสู่เขตที่ไม่มีหน้าต่างและผู้ถูกกักกันต้องแยกห้องอยู่ ไฟทางเดินครอด้วยตะแกรงหนา เหมือนไฟในห้องเครื่องยนต์เรือ ดอกเตอร์ซิลตันหยุดใต้ไฟดวงหนึ่ง เมื่อเสียงฝีเท้าหยุด สตาร์ลิงก็ได้ยินเสียงขาดห้วงที่ถูกกลบด้วยเสียงตะโกนจากอีกฟากผนัง

“เลกเตอร์ไม่เคยออกนอกห้องซึ่งโดยไม่สวมเครื่องพันธนาการเต็มรูปแบบและเครื่องปิดปาก” ซิลตันกล่าว “ผมจะให้คุณดูว่าเพราะอะไร เขาเป็นต้นแบบให้เราร่วมมือกันตั้งแต่ปีแรกที่ถูกลงตัวเข้ามาที่นี่ ตอนนั้นเราก่อนข้างหละหลวมเรื่องการรักษาความปลอดภัยรอบตัวเขา... คุณคงเข้าใจจะเป็นความรับผิดชอบของคณะบริหารชุดก่อน ตอนบ่ายวันที่ ๘ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๗๖ เขาบ่นว่าเจ็บหน้าอกและถูกพาตัวไปที่คลินิก เราต้องถอดเครื่องพันธนาการของเขาเพื่อให้ตรวจคลื่นไฟฟ้าหัวใจได้ง่ายขึ้น พอพยาบาล โนม์ตัวลงไปหาเขา เขาทำแบบนี้กับเธอ” ซิลตันส่งรูปถ่ายที่ถูกพับมุ่มให้แคลริช สตาร์ลิง “พวกแพทย์หาทางรักษาตัวข้างหนึ่งของเธอเอาไว้ได้ กล้องวงจรปิดจับภาพเลกเตอร์ไว้ตลอดเวลา เขาทำกรามเธอหักเพื่อเข้าถึงลิ้นเธอ ซีพจรเขาไม่เคยเกินแปดสิบห้า แม้แต่ตอนที่เขากลิ่นลิ้นเธอลงไป”

สตาร์ลิงไม่รู้ว่าจะอะไรแยกว่ากัน ระหว่างรูปถ่ายกับซิลตันที่แอบมองไบหน้าเธอด้วยดวงตาสลึมและว่องไว เธอนึกถึงไก่อะหายน้ำที่จิกกินน้ำตาจากไบหน้าเธอ

“ผมขังเขาไว้ในนี้” ซิลตันบอก และกดปุ่มข้างประตูคูบานหนักที่ทำ

ด้วยกระจกนิรภัย เจ้าหน้าที่ร่างใหญ่ปล่อยพวกเขาเข้าไปในช่วงตึกถัดจากนั้น

สตาร์ลิงตัดสินใจอย่างยากลำบาก เธอหยุดหลังเดินผ่านประตูเข้าไปเล็กน้อย “ดอกเตอร์ซิลตันคะ เราต้องการผลการทดสอบพวกนี้จริง ๆ ถ้าดอกเตอร์เลิกเตอร์รู้สึกว่าคุณเป็นศัตรูกับเขา...ถ้าเขาจดจ่อที่คุณ...เราอาจโชคดีกว่าถ้าฉันเข้าไปหาเขาตามลำพัง คุณคิดว่าไง”

แก้มซิลตันกระตุก “จะเอาอย่างนั้นก็ได้อีก คุณน่าจะเสนอเรื่องนั้นในห้องทำงานผม ผมจะได้ส่งเจ้าหน้าที่มากับคุณแล้วก็ไม่ต้องเสียเวลา”

“ฉันคงเสนอเรื่องนั้นในห้องทำงานคุณ ถ้าคุณสรุปกระบวนการให้ฉันฟังทีหนึ่ง”

“ผมคิดว่าตัวเองคงไม่ได้เจอคุณอีก คุณ สตาร์ลิง บาร์นีย์ พอเธอเสร็จจรูระกับเลิกเตอร์แล้ว โทร.ให้คนมาพาเธอออกไป”

ซิลตันจากไปโดยไม่มองเธอซ้ำสอง

ตอนนี้มีเพียงเจ้าหน้าที่ร่างใหญ่ไว้อารมณ์ นาฬิกาไร้เสียงข้างหลังเขากับตู้เก็บของที่ท่าจากลวดตาข่าย ในตู้นั้นมีกระป๋องของเจ้าหน้าที่กับเครื่องพันธนาการ เครื่องปิดปาก และปืนยาสลบ ส่วนที่แขวนอยู่บนราวติดผนังคืออุปกรณ์รูปทรงคล้ายท่อยาวที่ตรงปลายเป็นรูปตัวยูสำหรับตรึงร่างผู้ใช้กำลังติดผนัง

เจ้าหน้าที่มองเธออยู่ “ดอกเตอร์ซิลตันบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าห้ามแตะต้องลูกกรง” เสียงเขาทั้งสูงและแหบพร่า จนทำให้เธอนึกถึงอัลโต เรย์^๒

“คะ เขาบอกฉันแล้ว”

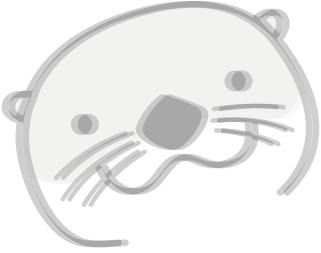
“โอเค เดินผ่านคนอื่น ๆ ไป ห้องข้างสุดท้ายขวามือ ตอนเดินไปพยายามอยู่ตรงกลางทางเดิน แล้วก็ไม่ต้องสนอะไร คุณเอาจดหมายไปให้เขาก็ได้...จะได้เป็นการเริ่มต้นที่ดี” เจ้าหน้าที่ดูขบขันเป็นการส่วนตัว “แค่วางมันบนถาดแล้วดันให้เลื่อนเข้าไป ถ้าถาดอยู่ข้างใน คุณก็ดึงมันออกมาด้วยเชือก หรือไม่เขาก็อาจดันมันกลับมา เขาเอื้อมไม่ถึงคุณตรงจุดที่ถาดหยุดด้านนอก” เจ้าหน้าที่ส่งนิตยสารให้เธอสองเล่ม...หน้าที่ไม่ถูกเย็บเล่ม

^๒ Aldo Ray (ค.ศ. ๑๙๒๖ - ๑๙๙๑) นักแสดงชาวอเมริกัน

ร่วงลงมา...หนังสือพิมพ์สามฉบับ กับจดหมายที่เปิดแล้วอีกหลายฉบับ

ทางเดินยาวประมาณสามสิบหลา โดยมีห้องซังอยู่ทั้งสองฝั่ง บางห้องเป็นห้องซังบุวมที่มีหน้าต่างลั้งเกิดการเี่ยวและแคบเหมือนรอยบากธนูอยู่ตรงกลางประตู ห้องอื่นๆ เป็นห้องซังตามมาตรฐานเรือนจำ มีผนังลูกกรงเปิดโล่งสู่ทางเดิน แคลริช สตาร์ลิง รับรู้ถึงร่างทั้งหลายในห้องซัง แต่เธอพยายามไม่มองพวกเขา เธอเดินไปเกินครึ่งทางเมื่อเสียงหนึ่งดังขึ้นเป็นเสียงขู่ “คันทหรือเปล่าจ๊ะ น้องสาว” เธอไม่แสดงออกว่าเธอได้ยินคำพูดนั้นและเดินต่อไป

ห้องซังสุดท้ายเปิดไฟสว่าง เธอเคลื่อนไปทางฝั่งซ้ายของทางเดินเพื่อมองเข้าไปในนั้น เมื่อเข้าไปใกล้ เธอก็รู้ว่าเสียงสั่นรอนเท้าได้ประกาศการมาถึงของเธอแล้ว

กดอจเอป

คำนำสำนักพิมพ์

The Silence of the Lambs เป็นอาชญาวิทยาที่ได้แรงบันดาลใจมาจากฆาตกรต่อเนื่องในชีวิตจริงถึงหกคน ความระทึกและความเจ็บปวดในการร้อยเรียงเรื่องราวของโทมัส แฮร์ริส ทำให้นิยายเรื่องนี้ได้รับรางวัลนวนิยายยอดเยี่ยมจาก Bram Stoker Award และ Anthony Award นอกจากนี้ยังสร้างชื่อเสียงให้กับนักแสดงที่รับบทฮันนิบาล เลกเตอร์ เวอร์ซัน ภาพยนตร์อย่างแอนโทนี ฮอปกินส์ และเวอร์ซันซีรีส์อย่างแมดส์ มิคเคิลเซน เรียกได้ว่าถ้าพูดถึงฆาตกรต่อเนื่องที่กินเนื้อคนเป็นอาหาร ทุกคนต้องนึกถึงฮันนิบาล เลกเตอร์

นวนิยายเรื่องนี้ไม่ได้ปรากฏในท้องตลาดเมืองไทยมาเกินสิบปีแล้ว แพรวล้านกพิมพ์จึงอยากคืนชีพนิยายในตำนานนี้ขึ้นมาอีกครั้ง เพื่อให้เด็กรุ่นใหม่ได้มีโอกาสสัมผัสความปราดเปรื่องในการปั้นหัวคนของดอกเตอร์ เลกเตอร์ และเอาใจช่วยแคลริช สตาร์ลิง ให้ตามจับบัพฟาโลบลีให้ได้

แพรวล้านกพิมพ์

กันยายน ๒๕๖๒